

Оливер Нектаријевић, певач групе „Канда, Коца и Небојша“ Фото Н. Настасијевић

Све је стало у рокенрол

Ниче говори о онима који имају суштинску моћ, природне потенцијале, сексуалне, стваралачке, наспрам оних који их немају, за које мисли да немају шансе да се докопају моћи – каже Оливер Нектаријевић, певач групе „Канда, Коца и Небојша“

МУЗИКА

Николеџа Настасијевић

Осећај ме води. Потпуно сам у песми, у тексту, са бендом, са публиком, апсолутна посвећеност.

Оливер Нектаријевић није кантаутор који лако пише песме. Некада дођу одмах, неретко у свитање, када завршава ноћ тамо где други почињу дан. Чешће прођу месеци док на акустичној гитари не пронађе мелодију из које ће се развити песма. Стрепњу замени еуфорија.

„Тада сам ван себе, то ме испуни више него ишта и држи ме неколико дана, недеља, посебно

ако се свиди бенду. Некад узем гитару и ништа се не деси. Онда помислим – готово је, више никада нећу направити песму“, каже Оливер.

Прву песму, „Righteous“ је написао за албум „Besome“, на коме је радила једна од ранијих постава бенда. „Канда, Коца и Небојша“ је од свог настанка био несвакидашња појава у српском рокенролу. У томе је велики улогу имао утентични глас Нектаријевића и његов сценски наступ.

– Музика ме наводи, инспирише да пишем текст, убацује ме у размишљања, расположења, пројектује слике, ствара атмосферу која ми намеће тему. Слично је на проби са бендом, када гитариста или басиста донесе риф па од тога правимо песму.

Од првог албума „Guarda Toma!“ прошло је двадесет пет година. Рокенрол је често страст, ретко позив.

– Људи који имају високе приходе а раде оно што не воле у неком смислу животаре. Ми имамо осећај да живимо као грофови јер радимо оно што највише волимо, иако од тога што радимо можемо само да животаримо. Ми смо као сиромашни племићи.

У бенду су двојица гитариста – Ненад Пејовић и Јанко Мостарлић, басиста Бошко Станојевић и бубњар Владан Рајовић.

– Не ради се о групи студијских музичара који су се састали да би правили музику. То није ро-

кенрол. Суштина је да смо блиски, да смо пријатељи, имамо сличан сензибилитет, интересовања. Другачије не би могло. Бенд праве људи који се разумеју и воле.

На сцени звуче као да им је сваки наступ последњи, било да свирају у неком мањем клубу у Руми, Младеновцу или Грачаници, или у про-

Песме које су обележиле историју бенда

(избор Оливера Нектаријевића):

„Медитеран“ (Играчка плачка, 1998)

„Изразим“ (Besome, 2000)

„Прекиди стварности“ (Девети живот, 2008)

„Кафана и рокенрол“ (Манифест, 2011)

„Све је стало у рокенрол“ (Воља за ноћ, 2014)

„Сироти Ани и Бо“ (Воља за ноћ, 2014)

страним београдским и новосадским салама.

– Потпуно сам у песми, у тексту, са бендом, са публиком, апсолутна посвећеност. Од публике очекујем да узврати. То много значи не само због самопоуздања, већ и због опуштености. Како да будеш опуштен ако је испред хладан зид. Почнеш да се тресеш, да цвокоћеш.

Ван сцене мало шта може да се мери са овим доживљајем. „Све је стало у рокенрол“, пева на последњем албуму „Воља за ноћ“.

– И класична музика, и цез, и сликарство и филмови, све је стало. Све је обрађено у рокенролу, животи, догађаји, феномени, историја, политика, секс, дрога, алкохол, љубав, смрт, рођење. И оно што нема везе са рокенролом је на овај или онај начин ушло у рокенрол. Мода, појединци и групе преузели су из рокенрола стил, а да то и не знају. Рокенрол је постао застрашујуће широк појам. Чини ми се да једино књижевност може да буде тако свеобухватна. У суштини рокенрола је тежња за слободом.

Ниче као инспирација? Немачки филозоф је, на другачији начин, инспирисао и извесног Џима Морисона.

– Ниче говори о онима који имају суштинску моћ, природне потенцијале, сексуалне, стваралачке, наспрам оних који их немају, за које мисли да немају шансе да се докопају моћи. Али баш такви људи су имали највише моћи у 20. веку, као и у његово време, што га је погађало. Суштина је у вољи за моћ, не у моћи. Адлер (Алфред, аустријски лекар и психијатар) објашњава да се воља за моћ пре јавља код детета или човека који је искомплексиран, бесан, који хоће да се докаже, него код неког који природно има те потенцијале, таленат. Воља за моћ компензује осећај инфериорности. У 20. веку је дефинитивно изједначена са вољом за влашћу, са потребом да се влада другима.

„Воља за ноћ“ је све супротно вољи за моћ. Ноћ је доба у коме се крећу ликови из његових песама, стварни и измишљени, сиротани, маргинални, кафанске прилике, ноћобдије, антихероји.

– Ноћ је увек била табу у односу на дан, али ноћ је много чистија од дана. У њој се одвија потрага за романтиком, за екстазама, за личним, ирационалним... Дану се трага за послом, за зарадом, одржавају се скупштине, бирају се председници, објављују ратови.

Ноћу је град блиставији, шетње су узбудљивије. У осамљености ноћних шетњи снажније одјекују унутрашњи гласови.

– Све што се дешава је интроспективно, интуитивно. Ноћу оживи нешто што је током дана ретко присутно.

Шетач је и јунак који прати групу од настанка, лик са насловне стране албума „Прекиди стварности“.

– То је мој лични стрип јунак, јунак из стрипа који не постоји, психоделични човек, цаба-летан, оцачар који шета по градским крововима као по улицама.

Певачев алтер его?

– Дао сам му неке своје особине, а хтео бих да преузем неке његове. Он је ту, са нама, присутан. Временом смо све блискији.

Које особине би од њега узео?

– То што је неуништив, што се добро сналази у свим ситуацијама. Ја сам ван сцене спутан и снебивљив, стидљив.

*25 година „Канде, Коце и Небојше“, „Миксер“ Београд, четвртак, 24. март

Ноге су ми биле слабе, али мозак брз

Када је Михајло Пупин постао почасни председник Српског народног савеза (1929), свештеник Милован Шундић из Лорена је посетио Пупина у Њујорку и том је приликом разговарао са њим. Овај разговор је објавио „Американски Србобран“ 27. маја 1930. године под насловом „Мој први сусрет и разговор са професором Пупином“. Преносимо детаље Пупинових размишљања

ИСТОРИЈА

О нашим просветним и национално-верским приликама у Америци:

„Наш исељенички народ потребан је нашој старој отаџбини, из много разлога, јер су Срби исељеници као и велики део осталих Јужних Словена у свакој прилици доказали да им и у туђем свету отаџбина лежи на срцу.

Данас наша отаџбина треба дуги низ година напорног и стваралачког рада да се привредно подигне до оне

висине до које се наш народ уздигао у херојству и родољубљу, док се борио за своју слободу и јединство.

Наш народ има великих врлина и високих моралних особина које су добро учили највећи културни народи, па су нам због тога и постали пријатељи. Наш народ има и својих мана, али без тих мана нису ни други народи, који су много просвећенији од нас. Ми живимо у Америци и Американци су велики пријатељи нашег народа. То пријатељство није основано ни на чему другом, него баш на тим добрим особинама које су видљиво истакнуте код нашег народа. Покојни Вилсон, бивши председник Сједињених Америчких Држава, био је врло бистар човек и паметан државник а постао је пријатељ нашег народа само зато, што је ценио велике душевне особине које су Срби показали у борби за слободу своју и своје једнокрвне браће.

Омладину наших исељеника ми не можемо потпуно очувати од американизације, нити нам је то и потребно. Али морамо радити да наша омладина не изгуби оне добре особине које поседује наша нација. Те особине потребне ће бити у првом реду нашој омладини лично, па онда америчкој нацији, а затим њихова корисност допреће и до наше старе домовине. Први васпитач наше омладине треба да буде мајка. Ја сам данас Американац

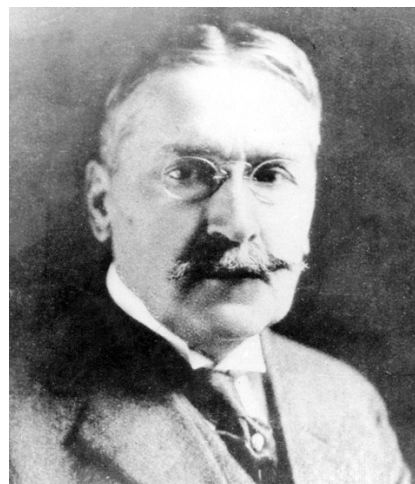
и ево ме Американци почашћавају свим почастима као прве своје синове. Овде сам школу свршио и целог себе дао Америци и човечанству. Али никад нисам заборавио да сам Србин. А једини учитељ за национални карактер моје душе била је моја покојна мајка. И оно што ми је она у раном детињству рекла да будем то сам и остао, остао сам Србин и православни хришћанин. То ми ништа није сметало код Американаца па неће сметати ни овој нашој деци која ће се потпуно американизирати.

Они који су позвани да васпитају нашу омладину у верском и националном духу, а то су наши свештеници и национална потпорна друштва са епархијом и савезима на челу, требају да поведу бригу, да упуте нашу омладину правим путем, да и као синови америчке нације остану верни својој вери и одани пријатељи свом народу.“

О себи:

„Када сам дошао у ову земљу мислио сам шта да радим?! Американци су брзи људи. Брзи на послу, брзи у речи, брзи на делу. Наши Европејци и остали кад су долазили у Америку нису се много предомишљали, него су одмах трчали са Американцима, али су Американци били бржи па су наши само за њима каскали или се уморили па пали. Ја сам размишљао

како да се такмичим са Американцима. Ноге су ми биле слабе за трку. Нисам смео трчати, осетио сам јачину у мозгу у памети и ја сам тим органом почео утакмицу са њима и ту показао

Михајло Пупин Архив „Политике“

своју снагу и ево још и данас ноге ме добро не служе, али ме мозак није изневерио. Још се осећам млад. Још желим да будем млад. И старам се да се чувам од старости и надам се да ћу се још дуго очувати.“

О Богу, души и вери:

„Скоро између свих планета наша земља најмања је, али научници веле да ни на једној планети нема тако раз-

вијеног живота као што га наша земља има. Ето гледајте сунце како је сјајно и велико, па и много других сунаца, али на њима нема овог живота какав наша земља поседује. Оно што нашој земљи даје снагу и живот то је наша душа, људска душа. Ту људску душу и људски ум дао нам је Бог.

Ми у науци познајемо много закона. Ништа на земљи не треба сматрати за ситницу. Све је састављено из малих, ситних ствари. Али те ситне ствари хармонично уређене и правилним законима сложене чине, врло, врло велике и крупне ствари. Ми научници познајемо много закона по којима се те ствари и стварчице слажу и разлажу и у разне функције приводе, но ипак ми знамо да постоји још један велики и високи мудри закон, који ми никако не можемо нашим умом достићи. Тај закон чини нас људе много зависним од њега, па зато и требамо пред тим законом бити покорни. Понављам, да наш дух, наш разум, наша душа – без вере не вреде ништа и не представљају ништа. А са вером представљају велику силу, моћ и величину. Дакле вера нас упознаје и са највећим непознатим законима и њиховим великим законодавцем – са Богом.“

Приредио Милош Раствојић, координатор за културу, Српски народни савез – „Американски Србобран“, Питсбург, САД